

Sygn. akt III Ca 1588/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędziowie: SO Barbara Braziewicz

SR (del.) Ewa Buczek - Fidyka

Protokolant Kamil Cieszkowski

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2015 r. na rozprawie sprawy

z wniosku T. M. i E. M.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w K.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 23 marca 2015 r., sygn. akt II Ns 1072/13

postanawia:

1. **oddalić apelację;**

2. **zasądzić od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.**

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Andrzej Dyrda SSO Barbara Braziewicz

Sygn. akt III Ca 1588/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy T. M. i E. M. wnieśli o ustanowienie służebności przesyłu na nieruchomości gruntowej stanowiącej ich własność a położonej w R., dla której Sąd Rejonowy w Rybniku prowadzi księgę wieczystą o nr KW (...) służebności przesyłu na rzecz uczestniczki postępowania (...) Spółki Akcyjnej w K.

Uczestniczka postępowania (...) Spółka Akcyjna w K. wniosła o oddalenie wniosku oraz o zasądzenie na swą rzecz kosztów postępowania podnosząc zarzut zasiedzenia w dobrej wierze służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu odnośnie linii wysokiego napięcia 110 KV oraz zarzut posiadania tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości wnioskodawców w swjej treści odpowiadający służebności przesyłu w postaci decyzji wywłaszczeniowej Urzędu Miejskiego w R. z dnia 8 marca 1985 roku w stosunku do linii średniego napięcia.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2015r. Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił wniosek oraz zasądził solidarnie od wnioskodawców na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 257 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że E. M. i T. M. są właścicielami, w ustawowej wspólności, nieruchomości położonej w R. stanowiącej działkę (...), dla której Sąd Rejonowy w Rybniku prowadzi księgę wieczystą nr KW (...).

Przez nieruchomość E. M. i T. M. przebiega fragment napowietrznej linii elektroenergetycznej średniego napięcia 20 KV relacji (...) R. Zachód (Nowiny) – rozdzielnia S. (...) oraz fragment linii elektroenergetycznej wysokiego napięcia 110 KV relacji R. Zachód – S. M..

Linia wysokiego napięcia relacji R. Zachód – S. M. obecnie zwana relacji N. – M. została posadowiona na nieruchomości E. M. i T. M. przynajmniej od dnia 06 października 1983 roku. W tym bowiem dniu odnotowano w karcie eksploatacji linii dokonania wycinki drzew. W dniu 01 czerwca 1987 roku nastąpił odbiór linii wysokiego napięcia relacji N. – M. po malowaniu antykorozyjnym słupów kratowych. Linia została wybudowana w oparciu o projekt techniczny na podstawie decyzji o zatwierdzeniu planu realizacyjnego z dnia 10 stycznia 1975 roku

Linia średniego napięcia posadowiona na nieruchomości E. M. i T. M. została wybudowana na podstawie projektu technicznego na podstawie decyzji o zatwierdzeniu planu realizacyjnego z dnia 12 lutego 1985 roku i decyzji Urzędu Miejskiego w R. z dnia 18 marca 1985 roku wydanej na podstawie między innymi art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości. Na podstawie decyzji z dnia 18 marca 1985 roku zezwolono Zakładowi (...) w G. na budowę linii średniego napięcia w miejscowości R. między innymi przez nieruchomość prywatną stanowiącą działkę o numerze geodezyjnym (...) stanowiącą własność A. M., dla której Sąd Rejonowy w Rybniku prowadził księgę wieczystą o nr KW nr (...). Działka o numerze geodezyjnym (...) została podzielona na trzy działki geodezyjne o numerach (...), (...) i (...). Następnie z księgi wieczystej nr KW (...) została odłączona działka o numerze geodezyjnym (...). Dla tej działki utworzono nową księgę wieczystą o nr KW (...), w tytule własności wpisano E. i T. M. w ustawowej wspólności.

(...) Spółka Akcyjna w K. i jej poprzednicy prawni podejmowali czynności związane z utrzymaniem urządzeń linii elektroenergetycznej wysokiego i średniego napięcia posadowionej między innymi na nieruchomości T. i E. M., jej konserwacją i naprawą.

W dniu 25 listopada 1958 roku na podstawie zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki utworzono Zakłady (...) (nazwa ulegała zmianie, w tym przedsiębiorstwo nosiło również nazwę Południowy O. Energetyczny). Przedmiotem działalności tego przedsiębiorstwa przy tym była między innymi eksploatacja sieciowych urządzeń energetycznych znajdujących się na obszarze okręgu energetycznego południowego. W skład tego przedsiębiorstwa wchodził również Zakład (...) w G..

Zarządzeniem Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 roku utworzono z dniem 01 stycznia 1989 roku przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w G.. Przedsiębiorstwo to powstało w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego (...) w K. i przydzielono mu składniki tego przedsiębiorstwa.

W dniu 12 lipca 1993 roku w drodze aktu notarialnego, przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) w G. przekształcone zostało w (...) Spółkę Akcyjną Skarbu Państwa – (...) Spółka Akcyjna w G..

Aktem notarialnym z dnia 1 lipca 2007 roku stanowiącym umowę o objęcie akcji i wniesienie wkładu niepieniężnego, (...) Spółka Akcyjna w G. zbyło zorganizowaną część przedsiębiorstwa w zakresie dystrybucji energii elektrycznej w drodze wniesienia jako wkład niepieniężny do spółki (...) Spółki Akcyjnej w zamian za obejmowane akcje w podwyższonym kapitale zakładowym spółki.

(...) Spółka Akcyjna następnie zmieniła nazwę na (...) Spółka Akcyjna, po czym została połączona w trybie art. 492§1 pkt 1 ksh w drodze przejęcia przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w K. przez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że wniosek nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż uczestniczka postępowania wykazała posiadanie uprawnień do korzystania z urządzeń posadowionych na nieruchomości wnioskodawców.

Sąd Rejonowy stwierdził, że posiadanie przez uczestniczkę postępowania tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości wnioskodawczyni w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu w stosunku do linii średniego napięcia ma swoje oparcie w decyzji administracyjnej z dnia 18 marca 1985 roku wydanej na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości. Przytaczając treść tego przepisu, Sąd Rejonowy wskazał, że na podstawie tej decyzji administracyjnej przedsiębiorstwo zajmujące się przesyłaniem płynów, pary, gazów, elektryczności na nieruchomościach prywatnych uzyskiwało zezwolenie nie tylko na budowę potrzebnych do przesyłu urządzeń ale również prawo dostępu do nich w celu wykonywania czynności związanych z ich konserwacją, naprawą. Sąd zwrócił uwagę, że poprzednicy prawni uczestniczki postępowania legitymowali się tytułem prawnym do wstępu na nieruchomość wnioskodawców i ich poprzednika prawnego w celu budowy urządzenia przesyłowego w postaci linii elektroenergetycznej średniego napięcia relacji N. M., a później w celu jej konserwacji, naprawy na podstawie decyzji administracyjnej z dnia 18 marca 1985 roku. Sąd uznał, że wnioskodawcy i ich poprzednik prawny mieli obowiązek znoszenia korzystania z ich gruntu w granicach wskazanych w decyzji, co prowadziło do trwałego ograniczenia prawa własności nieruchomości, a posiadanie przez poprzedników prawnych uczestniczki postępowania tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości wnioskodawców w zakresie odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu w stosunku do linii średniego napięcia, co wykluczyło możliwość zasiedzenia przez poprzedników prawnych uczestniczki postępowania służebności gruntowej w swej treści odpowiadającej służebności przesyłu w stosunku do tej linii.

Odnosząc się do ustanowienia służebności przesyłu w stosunku do linii wysokiego napięcia posadowionej między innymi na nieruchomości wnioskodawców Sąd oddalił ten wniosek wobec skutecznie podniesionego przez uczestniczkę postępowania zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej w swej treści odpowiadającej służebności przesyłu w oparciu o art. 292 k.c. w związku art. 352 § 1 k.c. i art. 172 k.c.

Sąd wskazał, że uczestniczka postępowania jest następcą prawnym (...) Spółki Akcyjnej w G., który powstał przez przekształcenie przedsiębiorstwa państwowego – Zakładu (...) w G.. Posiadanie służebności przez uczestniczkę postępowania było posiadaniem w złej wierze, a to wobec zakwestionowania przez wnioskodawców domniemania dobrej wiary z art. 7 k.c. Objęcie w posiadanie służebności przesyłu przez poprzedników prawnych uczestniczki postępowania oraz jej posiadanie odbywało się w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa działającego w ramach dominium, a nie imperium, i uczestniczka postępowania mogła, na podstawie art. 176 § 1 k.c. w związku z art. 292 k.c., doliczyć do okresu swojego posiadania służebności gruntowej o treści odpowiadającej treści służebności przesyłu posiadanie tej służebności przez jej poprzedników prawnych, trwające od przynajmniej 6 października 1983 roku do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 3, poz. 11). Sąd wskazał, że bieg zasiedzenia w początkowej fazie posiadania - do dnia 1 lutego 1989 roku - biegł na rzecz Skarbu Państwa. Od tej chwili przedsiębiorstwo państwowe, będące poprzednikiem prawnym uczestniczki postępowania, mogło nabyć prawa na swoją rzecz, nie zaś na rzecz Skarbu Państwa, gdyż doszło do rozdzielenia osoby posiadacza służebności przesyłu oraz osoby właściciela nieruchomości obciążonej Przedsiębiorstwo stawało się więc następcą prawnym Skarbu Państwa w zakresie posiadania służebności, które to posiadanie przeszło na uczestniczkę postępowania.

Uwzględniając iż posiadanie to odbywało się w złej wierze, Sąd uznał, że doszło do zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu po upływie 30 lat od dnia 6 października 1983 roku. Posiadanie uczestniczki postępowania (i jej poprzedników prawnych) polegało na korzystaniu z trwałych i widocznych urządzeń oraz na podejmowaniu czynności w celu ich utrzymania i konserwacji, a bieg zasiedzenia nie został przerwany w sposób wskazany w art. 175 k.c. w związku z art. 123 § 1 k.c.

Mając na względzie powyższe, Sąd uznał, że rozpoznany przesłankowo zarzut zasiedzenia przez uczestniczkę postępowania służebności w stosunku do linii wysokiego napięcia był trafny i z tych względów na mocy art. 224 §

1 k.c., 222 § 2 k.c., 352 k.c. i art. 172 k.c. oddalił wniosek o ustanowienie służebności przesyłu w stosunku do linii wysokiego napięcia.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wnieśli wnioskodawcy, zaskarżając w całości postanowienie Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 23 marca 2015r.

Zarzucili błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wadliwym przyjęciu, że nieostateczna decyzja z 18 marca 1985r. wydana na podstawie art. 35 ustawy z 12.03.1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości jest tytułem prawnym do korzystania z nieruchomości wnioskodawców - w odniesieniu do linii średniego napięcia.

Nadto zarzucili naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 292 k.c. w zw. z art. 172 k.c. i 176 k.c. w zw. z art. 305.4 k.c., poprzez ich błędną wykładnię i nieuzasadnione przyjęcie, że uczestnik skutecznie zgłosił zarzut zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu - w odniesieniu do linii wysokiego napięcia; art. 292 k.c. w zw. z art. 305.4 k.c. polegające na wadliwym przyjęciu, że wykonanie trwałego i widocznego urządzenia nie przez posiadacza nieruchomości w zakresie służebności przesyłu pozwala na zasiedzenie tej służebności, a także naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 227 k.p.c., poprzez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych wnioskodawcy.

Na tych podstawach wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi 1 instancji.

W odpowiedzi na apelację uczestniczka postępowania wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od wnioskodawców na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie wnioskodawców przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia normy prawne zawarte w art. 292 k.c. i art. 172 k.c. jak również w art. art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, a następnie prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Rejonowy w sposób należyty i przekonujący uzasadnił swoje rozstrzygnięcie. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Wbrew stanowisku wnioskodawców, Sąd Rejonowy nie dopuścił się stawianych mu naruszeń prawa.

Za całkowicie chybione należy uznać zarzuty naruszenia art. 227 k.p.c.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 227 k.p.c., przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 kwietnia 2011r. (I CSK 475/10) przepis art. 227 k.p.c. stosowany jest przed podjęciem rozstrzygnięć dowodowych i uprawnia sąd do selekcji zgłoszonych dowodów jako skutku przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. Z drugiej strony „selekcja” środków dowodowych zgłaszanych przez stron ma przeciwdziałać przewlekłości postępowania. Selekcję dowodów określa istota sprawy. Wobec stwierdzenia skutecznego uprawnienia do ograniczenia prawa własności wnioskodawców, zbędne było przeprowadzenie dowodu co do okoliczności zasługujących na uwzględnienie jedynie w razie uwzględnienia żądania objętego wnioskiem, natomiast pominięcie dowodu z przesłuchania wnioskodawców było podyktowane ich niestawiennictwem, .

Odnosząc się natomiast do materialno prawnych (przesłankowych) podstaw oddalenia wniosku, Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę dokonaną przez Sąd Rejonowym, iż zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje,

że uczestniczka postępowania korzystała z linii średniego napięcia w oparciu o decyzję wywłaszczeniową Urzędu Miejskiego w R. z dnia 8 marca 1985 roku wydanej na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (tekst jednolity: Dz.U. z 1974r. Nr 10 poz. 64 z późniejszymi zmianami), a na której to podstawie, jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 kwietnia 2015r. (I CSK 717/14), nastąpiło trwałe ograniczenia prawa własności nieruchomości przysługującej wnioskodawcom i jej poprzednikom prawnym, gdyż właściciel ma obowiązek znoszenia stanu faktycznego ukształtowanego przebiegiem urządzeń przez strefę, w której było lub mogło być wykonywane jego prawo. A zatem, jeżeli przedsiębiorca będący właścicielem urządzeń wymienionych w art. 49 § 1 k.c. wykonuje uprawnienia wynikające z decyzji wydanej na rzecz jego poprzednika prawnego na wskazanej powyżej podstawie prawnej, właściciel nieruchomości nie może żądać ustanowienia służebności przesyłu. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2014r., III CZP 107/13).

Za niezasadny należało uznać również zarzut wnioskodawców, iż decyzja ta nie została opatrzona klauzulą ostateczności. Pomimo, iż zgromadzony materiał dowodowy nie przeczy temu faktowi, to jednak, wobec realizacji tej decyzji, a w konsekwencji powstanie na jej podstawie skutków prawnych, należało per concludentia uznać, że decyzja ta była ostateczna, gdyż tylko taki jej charakter mógł prowadzić do jej wykonania.

Odnosząc się z kolei do przesłankowego stwierdzenia zasiedzenia służebności linii wysokiego napięcia, Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że w całym okresie zasiedzenia służebności przez uczestnika i jego poprzedników prawnych, obowiązywał art. 292 k.c. umożliwiający zasiedzenie służebności gruntowej. Zatem choć instytucja zasiedzenia służebności przesyłu, jest instytucją nową, to jednak, wskutek zmieniających się warunków gospodarczych, w orzecznictwie wykształtowała się możliwość zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, przy spełnieniu przesłanek z art. 292 k.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2006 r. II CSK 119/06; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2011 r., V CSK 502/10, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 r., II CSK 314/08, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 73/08, natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2005r. (II CK 489/04) stwierdził dopuszczalność zasiedzenia służebności linii energetycznej). Tym samym zasiedzona przez uczestnika służebność była jedynie rodzajem służebności gruntowej która ze względu na postęp techniczny, zaspokajała szersze potrzeby społeczno – gospodarcze.

Dopuszczalność zasiedzenia służebności nie odnosiła się do służebności przesyłu, ale wyłączenie służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu w ruchu przedsiębiorstwa. Na tą dystynkcję zwrócił uwagę w Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 października 2008r. (III CZP 89/08). W uzasadnieniu do tego orzeczenia wskazał on, że "przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu (art. 305¹-305⁴ k.c.) dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu w ruchu przedsiębiorstwa". Z tych względów, „jeżeli termin prowadzący do zasiedzenia służebności upłynął przed dniem 3 sierpnia 2008 r. (to jest przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r.), to sąd stwierdzi nabycie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, jeżeli zaś po tej dacie - sąd stwierdzi zasiedzenie służebności przesyłu” (Dadańska Katarzyna A., Komentarz do art. 305(1) Kodeksu cywilnego [w: Kidyba Andrzej (red.), Dadańska Katarzyna A., Filipiak Teresa A.- Kodeks cywilny. Komentarz. Tom II. Własność i inne prawa rzeczowe., LEX, 2012]).

Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości, że stosowanie art. 292 k.c. w związku z art. 172 § 1 k.c. i art. 285 § 1 i 2 k.c. jako podstawy prawnej nabycia w drodze zasiedzenia przed 3 sierpnia 2008r. służebności gruntowej w treści odpowiadającej służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego było zasadne.

Art. 292 k.c. stanowi, iż służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio. W świetle art. 352 § 1 k.c., art. 292 i art. 172 k.c. możliwość nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie nie może być kwestionowana. Przepisy te określają możliwości nabycia przez zasiedzenie także służebności gruntowej związanej z posadowieniem na cudzym gruncie urządzeń, o których stanowi art. 49 k.c., wskazując na przesłanki tego nabycia, jak i podmioty, na rzecz których stwierdzenie nabycia służebności przez zasiedzenie może nastąpić. Nie można nadto pominąć, że nabycie przez zasiedzenie służebności musi się odnosić do jej konkretnej treści,

a nie nieskonkretyzowanego uprawnienia do przeprowadzenia przez nieruchomość linii energetycznej. Oznacza to, że przez okres zasiadywania przebieg linii energetycznej musi być niezmienny, co miało miejsce w ustalonym stanie faktycznym.

Sąd Okręgowy podziela nadto pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 18 marca 2014r. (I ACa 1071/13), że posiadanie służebności gruntowej o treści odpowiadające służebności przesyłu, nie musi być wykonywane w sposób ciągły, lecz stosownie do potrzeb. Linia energetyczna, stanowiąc trwale i widoczne urządzenie na nieruchomości, z której korzysta posiadacz służebności, z chwilą przyłączenia jej do sieci weszła w skład przedsiębiorstwa. Zwrócić należy uwagę, że bieg terminu zasiedzenia służebności rozpoczyna się od chwili, gdy posiadacz tej służebności przystąpił do korzystania z trwałego i widocznego urządzenia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 1967r., III CZP 12/67), przy czym posiadanie służebności nie musi być wykonywane w sposób ciągły, lecz stosownie do potrzeb (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2006r., III CSK 119/06).

Linia wysokiego napięcia została posadowiona na nieruchomości wnioskodawców w dniu 6 października 1983r. Z tym też dniem poprzednik prawny uczestnika objął służebność w posiadanie, i od tego terminu zaczął biec termin zasiedzenia tej służebności.

Art. 172 § 1 k.c. stanowi, iż posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Natomiast z § 2 tego przepisu wynika, że po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze.

Uwzględniając wskazane okoliczności, tj. objęcie w posiadanie przez poprzednika prawnego uczestnika postępowania służebności w dniu 6 października 1983r., jak również iż nastąpiło to w złej wierze, Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował 30-letni termin przedawnienia, co ma swoją podstawę w aktualnym brzmieniu art. 172 nadanym ustawą z dnia 28 lipca 1990 r. (Dz. U. z 1990r. Nr 55. poz. 321), co wynika z art. 9 tej ustawy, zgodnie z którym, do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się od tej chwili przepisy niniejszej ustawy; co dotyczy w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Skoro zatem bieg terminu zasiedzenia rozpoczął się 6 październik 1983r., a upływ terminu nastąpił po 30 września 1990r., zatem winno się uwzględnić 30 letni bieg terminu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2005r., IV CK 133/05; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1993 r. II CRN 89/93) i ustalić, że zasiedzenie nastąpiło z dniem 6 października 2013r. Wobec złożenia wniosku 30 grudnia 2013r. bieg ten nie uległ przerwaniu.

Zasadne było doliczenie przez uczestnika postępowania jako przedsiębiorcę energetycznego okresu posiadania Skarbu Państwa na podstawie art. 176 § 1 zdanie 2 k.c., wobec wykazania przez uczestnika, że doszło do przeniesienia posiadania na rzecz jego lub jego poprzedników prawnych przez Skarb Państwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013r., IV CSK 672/12).

Nadto zwrócić należy uwagę, że zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 5 lutego 1993 r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa, przekształcenie przedsiębiorstw, o których mowa w art. 1, w jednoosobowe spółki Skarbu Państwa następuje na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. Nr 51, poz. 298 i Nr 85, poz. 498 oraz z 1991 r. Nr 60, poz. 253 i Nr 111, poz. 480). Zgodnie z art. 8 ust. 2 wskazanej wyżej ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, spółka powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki przekształconego przedsiębiorstwa.

W ocenie Sądu Okręgowego, wskazana powyżej regulacja prawna wskazuje, że uczestnik będący następcą pod tytułem ogólnym przedsiębiorstwa państwowego wszedł w ogół jego praw i obowiązków. Nabył także uprawnienia wynikające z posiadania, które dotychczas było wykonywane przez przedsiębiorstwo państwowe, a wcześniej Skarb Państwa, a domniemanie ciągłości posiadania, wynikające z art. 340 k.c., nie zostało przez wnioskodawców obalone.

Z przytoczonych powyżej względów apelacja podlegała oddaleniu w oparciu art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

Wobec ewidentnej sprzeczności interesów wnioskodawców i uczestnika postępowania, o kosztach postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 520 § 2 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. Koszty te ustalono w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 w związku z § 7 pkt 3 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013r. poz. 490).

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Andrzej Dyrda SSO Barbara Braziewicz